

TOP SLOVENSKÁ
ZÁHADA

MARK E. POCHA

DOM 490

ZLO MÁ NOVÚ ADRESU

artis
omnis

MARK E. POCHA

**DOM
490**

ZLO MÁ NOVÚ ADRESU

artis
omnis

Mark E. Pocha
DOM 490

Vydavateľstvo Artis Omnis
Kysucká cesta 9, 010 01 Žilina
www.artisomnis.sk

90. publikácia, prvé vydanie

Edícia Margo

Redakčná a jazyková úprava: Andrea Harmanová, Silvia Palušková

Ilustrácia na obálke © Martin Luciak

Grafické spracovanie obálky © Jana Kollárová

Sadzba © Eva Večeríková

Tlač: CORETA, a. s., Bytča

ISBN 978-80-8201-023-0

Odporúčaná cena: 9,90 €

Tento príbeh je fiktívny. Všetky mená, postavy a deje si vymyslel autor a ich podoba s reálnymi ľuďmi či udalosťami je čisto náhodná.

Názory a postoje postáv sa nemusia zhodovať s názormi a postojmi autora ani vydavateľstva.

Niektoré miesta, obce, priestory a ďalšie tu figurujúce reálie skutočne existujú, boli však prispôsobené potrebám príbehu a použité s ohľadom na literárne spracovanie.

Akýkoľvek obrazový alebo zvukový propagačný materiál súvisiaci s knihou má fiktívny obsah a nemožno ho zamieňať s realitou.

*Venované nebeským stvoreniam
Zuzane Agnes a Emme s dvomi M*

Vy ste moje svetlo v tme

*Hranica medzi životom a smrťou je prinajmenšom
tajomná a nejasná. Kto môže povedať, kde sa jedno končí
a druhé začína?*

E. A. Poe

*Hrdinovia sú výmysel, lož; existujú jednoducho len
ľudia, ľudia a nič viac.*

L. N. Tolstoj

Keď vtáčka lapajú, pekne mu spievajú.

Ľudové príslovie

PROLÓG

RITUÁL

13. január 1945

Nebol to prvý pôrod *tohto druhu*, pri akom tetka Kotúľka ako zasvätená členka Konventu asistovala, ale bol prvým, od ktorého si sľubovali naozaj veľa. Všetko.

Jeho príchod.

K tajnému náboženskému spolku patrila odmalička, rovnako ako jej mama a stará mama, a tak ďalej, až pokiaľ jej siahal rodokmeň, a vždy, keď to bolo aktuálne, povolali ju k mladej rodičke. Tetka už mala na svojom ohnutom chrbte šesť krížikov a trápili ju kŕčové žily, no pokiaľ išlo o plnenie svojich povinností v rámci Konventu, bola dôsledná a spoľahlivá. Počas predošlých dvoch pôrodov *tohto druhu*, ktorých sa ako pôrodná baba zúčastnila, sa jej podarilo priviesť deti na svet prirodzenou cestou. Jedno novorodeniatko sa však narodilo predčasne a nedožilo sa svitania; druhé vytiahli z rodičky mŕtve.

Raz darmo – to, k čomu sa tu za tie roky niekoľkokrát aj s ostatnými členmi spolku podujali (hviezdy museli zakaždým stáť v správnom rozpoložení, nehovoriac o ďalších prírodných javoch, ale aj spoločenských okolnostiach – tie boli počas hrôz II. svetovej vojny zvlášť priaznivé...), nebola vec, ktorá by sa dala vykonať s ma-

tematickou presnosťou. S chybou či so zlyhaním sa v každom prípade muselo počítať. Aj keď sa o rodičku počas posledných týždňov a mesiacov starali viac než ukážkovo.

Aj keď sa jej plodu dostávalo potrebnej výživy v podobe výťažku z talisu, medzi pospolitým ľudom prezývaného *diablovým koreňom*.

Batoľa, ktoré v bolestiach, krvi a slzách prichádzalo na svet práve v tejto chvíli, bolo počaté presne pred deviatimi mesiacmi, na prelome apríla a mája počas filipojakubskej noci na strednom Slovensku, v skrytom kúte podpolianskych lesov, na trávnom priestranstve chránenom skalnými bralami, pozostatkami pradávnej sopečnej činnosti Poľany. Mesiac stál vtedy vysoko a prizeral sa svetu chladným okom a výrazom plným zhnušenia. Prizeral sa, ako sa vyvolenej mladej ženy, vlastne ešte dievčaťa, zmocnil vo svojej dočasnej pozemskej inkarnácii sám Najvyšší. Ten, v ktorého bezvýhradne verili. Ten, ktorému sa klaňali. Ten, ktorému vyryli do kôry okolo stojacich stromov symboly a ktorému priniesli krvavé obety v podobe trinástich zabitých ovečiek, aby ho privolali z temnôt a on sa mohol zhostiť svojej úlohy Stvoriteľa nového života...

Padlý anjel.

Princ temnôt.

Pán múch.

Našepkávač.

Kráľ lží...

Mal stovky názvov a mien, v rôznych kultúrach či literárnych prameňoch, no oni mu hovorili jednoducho Pán. Vyvolali ho z inosveta miliónov zmučených duší a večného utrpenia obetami i modlitbami, za blikotavého svetla pochodní a vatry – vyvolali ho v podobe nádherného, potentného a obdareného šlachovitého mladíka s hustou čiernou hrivou.

Len čo sa zjavil na priestranstve, s tichým úžasom sa mu klaňali a s bážňou šepotali Jeho meno.

Vytvorili uličku, ktorá Ho priviedla k vyvolenej.

Zatiaľ čo sa On venoval dievke – zatiaľ čo do nej neosobne a tvrdo prirážal na trávnom koberci a svaly na chrbte mu len tak hrali –, ostatní príslušníci spolku (medzi nimi aj vážene osobnosti obce vrátane starostu, veliteľa hasičov a miestnej učiteľky) sa pri veľkej ohnivej hranici tvaru pyramídy oddávali nespútaným orgiám. Ich bledé, dobre nachované sadlovité telá (s výnimkou tetky Kotúľky, tá bola samá kosť a koža) sa zvíjali v divokom rytme spaľujúcej, bezbožnej vášne. Liezli jeden po druhom, hľadajúc otvor, do ktorého ešte nenamočili svoje údy, prsty či jazyky. Jedna veľká zmes rozkošou stonajúcich tiel ako hmýriacich sa tučných bielych červov, po ktorých poskakovali ostré tiene.

Ich bezbožné vzdychy a výkriky prerážali nočný vzduch ako kopija Kristov bok.

A vo chvíli, keď temný Pán v koži mladíka dosiahol vyvrcholenie a napustil vyvolené dievča semenom, na zlomok sekundy nadobudol svoju skutočnú podobu. Dievča otvorilo doširoka svoje nevinné modré oči a vykriko, ako keby ho na nože brali, pretože Pán mal

*(ach Bože dobrý to je hrôza ale aký Boh tu dávno žiaden
nie je Boh tá nemiluje nie to temný Pán je tvoje všetko láska
nenávisť lož telo krv dieťa Peklo)*

na ľudskom krku veľkú čiernu hlavu barana s hlúpymi
očkami, vyplazeným dlhým jazykom a skrútenými rohmi
vyrastajúcimi z čela a dlhé čierne chlpaté ruky a kostnaté
prsty s pazúrmí a...

Vedomie dievčaťa v tej chvíli milosrdne pohltila čerň
bezvedomia.

To sa stalo pred deviatimi mesiacmi.

Modrooká rodička teraz ležala vystretá na chrbte na
obradnom kamennom lôžku a kričala z plných pľúc. Bola
nahá, mliekom napité prsia sa jej nadúvali; ruky spútané
za hlavou, nohy doširoka rozkročené, vyviazané za člen-
ky; na bruchu zvláštna, nepravidelne tvarovaná vypuk-
lina.

Vypuklina, ktorá sa pod kožou pohybovala, ani čo by ju
chcela rozhrnúť a vydriapať sa von v krvavých franforcoch.

Na čiernom súknom zakrytých oltárikoch naokolo
stáli znesvätené sakrálne predmety: oplutá soška Pan-
ny Márie a prevrhnutý kalich na prvé sväté prijímanie.
Pivničné steny z hrubého kameňa a bez okien zdobilo
niekoľko drevených i cínových krížov rôznych veľkostí,
upevnených dolu hlavou. Vzduch tu bol stuchnutý, dus-
ný. Na košatých svietnikoch horeli hrubé čierne sviece.
V kozube blčal silným plameňom oheň a vrhal na kamen-
né múry pokrivené, tancujúce tiene.

Rodička zvrátila tvár, zaťala zuby a s ťažkým stoná-
ním zatlačila.

Prítomní členovia Konventu nemali odeté háby a hla-
vy im nezakrývali kapucne, ako by sa možno od slu-
žobníkov nečistých síl očakávalo. Boli oblečení celkom
obyčajne. Civilne – tak, ako ich obyvatelia obce mohli
bežne vídať v uliciach. Muži v strohých sivých oblekoch
a ženy v dlhých šatách zemitých farieb, s miernym véc-
kovým výstrihom a sukňou pod kolená. Niektoré mali
okolo hláv uviazané šatky.

Jediným znakom, ktorý niečo prezrádzal o ich zame-
raní a úmysloch, bolo červené X, namaľované krvou čer-
stvo zarezaného baránka na čele každého z účastníkov.

X, ktoré znamenalo, že sa vyškrtli z tradičnej, na kres-
ťanských hodnotách založenej spoločnosti.

A svoju dušu zapredali temnote.

Stáli v napätom očakávaní okolo kamenného ležadla
a držali sa za ruky. Tetka Kotúľka a korpulentný, večne
funiaci doktor Slabej privolaný zo susednej obce sa kr-
čili pri nohách rodičky a povzbudzovali ju, aby dýchala
a tlačila.

Doktorova prítomnosť bola vítaná – po predošlých
nezdarochoch nechcel Konvent prísť o ďalšie dieťa, a tak
úspešne naverboval muža medicíny v preddôchodko-
vom veku do svojich radov. Stačilo zistiť, že tento uzná-
vaný lekár má slabosť pre mladých chlapcov, a počas
lesných filipojakubských orgií mu zabezpečiť patričnú
spoločnosť. Slabejovi robilo veľkú radosť, keď sa mohol
potešiť s mladým mäskom. Rád gniavil chlapčiatka svo-

jím ťažkým veľrybím telom a chrľil im pri tom do ušiek oplzlosti.

Po ľavom boku rodičky stál neobyčajne vysoký štíhly muž v sivom saku, s vencom strieborných vlasov okolo hlavy a pokojnou, harmonickou tvárou. Skláňal sa k vypuklému bruchu mladej ženy a maľoval naň geometrické obrazce koncom ratolesti, ktorú namáčal do misky s páchnucou tmavočervenou tekutinou. Najprv nakreslil kruh, ktorý následne preľal jednou vodorovnou a jednou zvislou linkou. Na oboch koncoch priamok nakreslil malé slučky. Do vzniknutých plôch vo vnútri kruhu pridal zvláštne tvarované znaky, písmená neznámej abecedy.

Medzitým odriekal slová v starodávnom jazyku. Monotónne, nemelodicky. Členovia spolku ich opakovali po ňom:

„Karrá – Belial! Abaddon Crucius Sacralis!“

Brucho dievky sa neprestajne, čoraz rýchlejšie a divokejšie vlnilo a vydúvalo. Vnútornú stranu stehien mala celú od krvi. Krv bola aj na podstavci a v pramienku pretekala cez jeho okraj; kvapkajúc dopadala na hlinenú podlahu.

„Zatlačte, srdiečko,“ povzbudzovala ženu tetka Kotúľka pomedzi posledné vykývané zuby, ktoré jej na starobu ostali. „Už len kúsok, kúsoček!“

Rodička, tvár zaliata slzami a potom, na pokraji svojich síl zakričala a zatlačila z celej sily.

„Karrá Belial! Abaddon Crucius Sacralis!!!“

„Vidím hlavičku!“ zvolal doktor Slabej, oči za oku-

liarmi s okrúhlym železným rámom rozšírené, tučné líca celé červené od námahy. „Tlačte, tlačte!“

Po tmavej miestnosti sa rozľahol vzrušený šum.

„Ááááááách!“ budúca matka kričala z plných pľúc, obchádzali ju mdloby.

Naposledy napla svaly a zatlačila, pripravená dostať to dieťa von, alebo umrieť.

Doktor za asistencie tetky Kotúľky vytiahol dieťaťko na svetlo sveta. Prestrihol pupočnú šnúru nacvičeným, zručným pohybom. Babica vzala novorodenca do rúk a zavinula ho do teplej deky.

Dieťa na počudovanie nevydalo ani hlásku.

MLčalo, ale žilo.

Žilo.

Šedivý dlháň ukončil modlitbu a spýtavo pozrel na doktora. Ten si zakrvaveným prostredníkom posunul okuliare na koreň nosa a zakrútil hlavou.

„Je to dievča,“ oznámil so sklonenou hlavou. „Lutujem.“

Miestnosťou prešla ďalšia vlna šumu, tentoraz plná sklamaní. Čakali chlapca.

Pozemskú inkarnáciu temného Pána, vládcu deviatich kruhov Pekla.

„Teda dievča,“ zopakoval dlháň bezvýrazným hlasom, oči upreté do prázdna. Potom pozrel na tetku Kotúľku: „V tom prípade... Viete, čo máte robiť.“

„Počkajte... Prosím... Prosím!“ Rodička na obradnom kameni začala nariekať – žobronila, nech jej dcérku aspoň na chvíľku ukážu, no na jej prosby nik nedbal.

Predtým jej nasľubovali hory-doly, ak sa dobrovoľne zhostí tejto významnej úlohy, no náhle akoby stratili všetok záujem o ňu. Ruky mala spútané za hlavou, doširoka rozkročené nohy vyviazané k okrajom kamenného podstavca, a tak sa len bezmocne mykala a s uplakanými očami prizerala, ako jej dieťaťko mizne z dohľadu...

Navždy.

Tetka Kotúľka si chvatne prehodila cez plecيا vlniak, obviazala šatku okolo hlavy a stiahla ju uzlíkom pod vráskavou bradou, aby vzápätí s bábätkom v náručí nehlučne opustila rituálne priestory. Pokyny boli jasné: v prípade, že rodička privedie na svet dievča, treba dieťa znieť zo sveta.

Vyšla na priedomie a jemne položila zavinuté dievčaťko na mäkkú snehovú prikrývku. Teplota vzduchu bola pod nulou. Vlniak starenu zakrýval skoro až po zem a zahrieval jej vetché telo.

Spod záhybov látky vytiahla dýku so zakrivenou čepeľou.

Ostrie, jasné a smrtiace, sa zablýslo v mesačnom svetle, keď ju zdvihla do výšky...

Vtom pozrela malému tvorovi do očí a ich pohľady sa stretli.

Boli to oči, aké jakživ nevidela. Nádherné, so širokými tmavými dúhovkami a hlboké a...

Akoby k nej prehovárali.

Akoby jej čosi našeptávali.

Nemôžeš...

Babica dvakrát zažmurkala. Ruka s nožom sa zasekla uprostred pohybu.

V hlave stareny sa roztočili neviditeľné kolieska. Zmraštila vyziabnutú tvár. Myšlienky sa zmenili na kúsky skladačky, ktoré akoby presúvala cudzia ruka na iné miesta...

Myšlienky sa presúvali a s nimi sa menilo aj myslenie.

Nemôžeš...

Uvedomila si, že naozaj nemôže.

Ruka s nožom klesla. Nemôže to malé bezbranné stvorenie pripraviť o život. To by nedokázala. S tým vedomím by nemohla ďalej žiť. Sama je predsa matkou! V živote spáchala veľa hriechov, ó, áno, ale zavraždiť novorodenca by nedokázala.

Tohto novorodenca nie.

No nemôže si ho v žiadnom prípade ani ponechať. Pravidlá sú jasné a ich porušenie sa v Konvente prísne trestá. Najprísnejšie.

Ako teda ďalej?

Ty vieš, čo treba spraviť...

Vtom jej svitlo. Tá myšlienka sa zjavila ako blesk z čistého neba.

Ostávala jediná vec, ktorú mohla urobiť.

Vzala prútený košík, zavesený na klinci pod strechou, a dieťa, ktoré zatiaľ ani raz nezaplakalo, doň opatrne uložila. Potom sa pod rúškom noci sa vykradla z pozemku a po chodníčku vyšliapanom v snehu zamierila do dediny. Dávala dobrý pozor, aby ju nik neprichytil.

Z tmavej oblohy sa zatiaľ na spiacu, akoby mŕtvu krajinu potichu znášali snehové vločky a pomaličky zakrývali tetkine stopy.

I. FAKTY

Súčasnosť

Na samom konci stredoslovenskej obce Kriváň smerom na Hriňovú stojí starý rodinný dom. Mlčky, osamelý, tajomný. Je obklopený lúkami a poľami a na stromoch rastúcich v jeho blízkosti sa neustále zdržiavajú krdle krákajúcich čiernych havranov. Dom začal stavať v šesťdesiatych rokoch minulého storočia istý železničiar, stavbu však nikdy nedokončil a z obce sa z neznámych dôvodov odsťahoval. Nehnutelnosť ponechal na správu svojmu bratovi, ktorý v nej chvíľu žil, no potom ju už len poskytoval na prenájom iným. Poschodová tehlová budova odvtedy stojí až na krátke výnimky neobývaná celé desaťročia. Jej súčasný majiteľ vo vnútri nestrávil ani jedinú noc – iba čo dal na okná a dvere umiestniť mreže, údajne kvôli vandalom.

Dôrazne popiera chýry, že v dome straší, a že s tragédiou, ktorá sa medzi jeho múrmi odohrala v posledný októbrový deň roku dvetisícosem, môžu mať dočinenia „nadprirodzené sily.“

Vyjadrenia podaktorých miestnych obyvateľov (hlavne tých skôr narodených), že po chodbách a izbách domu sa pohybujú nečisté sily, rozhorčene označuje za neopod-

statnené fámy a poplašné správy, vyvolávajúce zbytočný rozruch.

Pre skutočnosť, že počas nocí sa zo suterénu opustenej budovy donedávna ozývali stony, vzdychy či zvuky podobné kvíleniu, ponúka racionálne vysvetlenie miesta na samospráva. Ako pre webový portál www.pluska.sk¹ uviedol starosta obce Jozef Klimo: „Mladí sa tam chodievali milovať a priveľmi vzdychali, až sa to ozývalo. Dnes majú na to autá.“

S úsmevom dodal, že na tom mieste už všetky mátohy pomreli.

Nasledujúci príbeh podáva udalosti, ktoré sa odohrali v *Dome hrôzy* – ako mu hovoria domáci –, z vonkajšej, nezainteresovanej perspektívy a s časovým odstupom, potrebným na dôsledné utriedenie informácií a oddelenia faktov od poloprávd a bohapustých lží.

Je len na čitateľovi, aký si utvorí o veciach názor.

1 <http://www.pluska.sk/slovensko/regiony/v-strasidelnom-dome-krivani-si-uzivali-zamilovani.html>

II. ŠTEDROVEČERNÝ DES

24. december 1998

„Doobruúú novíínúú zvestúúújemééé...“

Vandrák Šaňko sa vracal z vianočného jarmoku potrun-
džený a v povznesenej nálade. Mysel sa mu hojdala v hmlis-
tom opojení, v ušiach zneli koledy. Dostal do seba dva ta-
niere horúcej kapustnice a niekoľko pohárikov vareného
vínka zo stánkov s občerstvením postavených okolo veľ-
kého vianočného stromčeka pred obecným úradom, takže
žalúdok mal plný a žilami sa mu rozlievalo teplo aj napriek
mrazu, ktorý vonku vládol.

Krátko po jedenástej večer, keď zavreli aj posledný stá-
nok a skupinky ľudí sa roztratili v uličkách Kriváňa, pobral
sa svojou cestou aj Šaňko. Dnes prenocuje v opustenom
dome na samom konci dediny. Vyhliadol si ho ešte dopo-
ludnia, keď sa priviezol autobusom z Detvy. Ošarpaný dom
mal na prízemí porozbíjané okná, obrastalo ho krovie a nič
nenasvedčovalo tomu, že by ho niekto obýval. Tu ho nebude
celú noc nik rušiť, nik ho nevyhodí von. Nízku bráničku po-
lahky prelezie, a pokiaľ budú vchodové dvere zamknuté,
dostane sa dovnútra rozbitým oknom. Čistá práca.

Štedrý večer síce strávi osamote, ale na tú si za tie roky potuliek už privykol. Ak bude mať šťastie, možno natrafí na myš, naláka ju na omrvinky a prihovori sa jej. Jeho IQ, vyjadriteľné dvojčiferným číslom, si na spoločnosť nikdy nekládlo mimoriadne nároky. Ostatní ľudia túžili po autách, lodiach, nových televízoroch a dovolenkách pri mori, no Šaňkove potreby boli omnoho skromnejšie. Niečo teplé do žalúdka, nejaké to pívko a pokoj v duši. Navykol si brať život tak, ako prišiel; veľké veci sveta ho netrápili.

Na okrúhlej neholenej tvári, ktorej dominoval zemiakovitý, červenými žilkami pretkaný nos, sa rozšíril spokojný opilecký úsmev.

Odbočil z hlavnej cesty na vedľajšiu, smerom na sever; po niekoľkých desiatkach metrov minul poslednú rozsvietenú pouličnú lampu a odtiaľ mu na cestu, ubiehajúcu pod elektrickým vedením, svietilo už len studené biele svetlo nekonečne vzdialených hviezd.

Ešte niekoľko minút sa tackal po nespevnenej krajnici, kým sa konečne dostal k drôtenému plotu, oddelujúcemu pozemok opustenej neomietnutej budovy od okolitého sveta. Hranatý dom s podkrovným oknom pod lomenou strechou stál na tichej stráži: mlčanlivý, uzavretý sám do seba.

Dvíhal sa vietor, zhurta a nepriateľsky. Čoraz väčšmi prituhovalo. Mráz sa tulákovi zahrýzal cez vrstvy nesúrodého, obnoseného oblečenia do kože, takže napriek alkoholu v krvi ho striaslo. Pridal do kroku a posledný úsek popri